Mizah

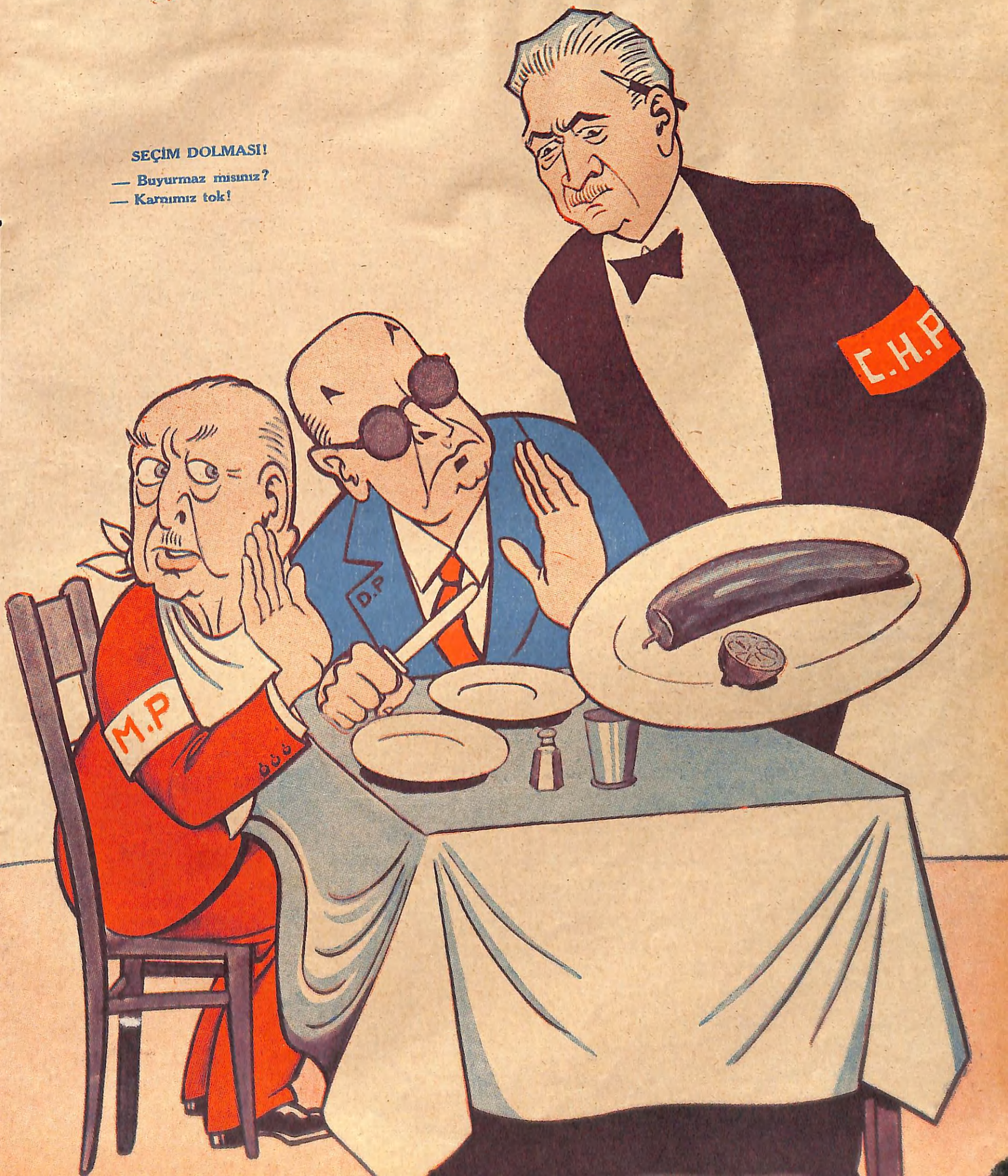

SEÇİM DOLMASI!

— Buyurmaz mısınız?
— Karnımız tok!

GÜLLER - DİKENLER

ADALET BAKANI İSTANBULDA

Gazeteler, Adalet Bakanımız Fuat Sirmen'in bayramı geçirmek üzere şehrimize geldiğini yazıyorlar. Her ne kadar gazetelerin verdikleri haber bundan ibaret bulunuyorsa da Bakanın şehrimizde şu bir kaç günlük ikametlerinden istifade ederek her Adalet Bakanı gibi, Adalet Sarayı hakkında incelemeler yapması tahmin ediliyor.

■

YEŞİL KURT

Şu kurtlar yüzünden işimiz harap. İstanbulda kancalı kurt, Adanada yeşil kurt... Kancalı kurt sıhhatimize kancayı takmış, yeşil kurt da pamuklara musallat olarak zavallı çiftçilerin betini benzini yemyeşil etmiş. Bu havaliyi gezen Tarım Bakanı Adanadaki milyonları havaya savuran israf âbidesini ziyaretten sonra yeşil kurdun tahribat yaptığı sahaları gezmiş ve:

«Bu hazin durum ve manzara karşısında kıymetli emeğinin ve bir çok parasının boşa gittiğini gören mutazarrır çiftçimizi teselli etmeğe çalıştım!» demiştir. Ziraat Bakanımız daha ne yapsın?

■

RAMAZAN RAMAZANI YURMUŞ

Geçenlerde bir gazetede Ramazan adlı birinin yine Ramazan isminde birini bıçakladığını okudum. Havadisi veren gazete vak'anın ramazan ayında vukuunu da yazaydı üç ramazanı bir araya toplamış olurdu.

Haberi okuyanlar arasında eski, rind meşrep bektaşilerden biri varsa mutlaka şöyle düşünmüştür:

— Şu insanlar acayip mahlûklardır! Şu iki Ramazan birbirlerini vuracaklarına el birliğiyle ramazan ayını vurup ortadan kaldırsalar da biz de ra-

TEZKİYE

İstirahat için İstanbulda bulunan İçişleri Bakanı Boğazın püfür püfür meltemini limonata gibi içerek o ağır meşguliyetlerin bir kaç gün acısını çıkaracağına araba ile dahi olsa insanları tıknefes eden Babıâli yokuşunun güneşe maruz binalarından biri olan İstanbul Gazeteciler Cemiyetine gelerek orada Seçim Kanunu hakkında Gazetecilerle mübahase etti .

Buna bir mübahase yerine bir müdafaa yahut bir tezkiye de diyebiliriz.

Münir Hüsrev Göle soruyor: «Seçim Kanununu nasıl bilirsiniz?» Bu gibi tezkiyelerin cevabı daima müsbettir. Herkes: «İyi biliriz.» derler. Fakat İç İşleri Bakanının tezkiyesi müsbet bir netice vermedi. Hemen hemen bütün gazeteler bir kere daha kanunun aleyhinde bulundular.

Nasrettin Hocanın karısı ölmüş; techiz ve tekfini yapılmış; cenaze kapıdan çıkarken imam tezkiye için:

— Ey ahali! demiş. Bu hatunu nasıl bilirsiniz?

Cemaat: «İyi biliriz» demeğe kalmamış; Hoca hemen ortaya atılmış :

— Bunlar ne bilir?.. demiş Siz onun ne olduğunu bana sorun.

■

ULAŞTIRMADA ISLAHAT

Ulaştırma Bakanı Kasım Gülek şehrimizde incelemelere devam etmektedir. Şimdilik Anadoludan gelen yolcuları tren bileti ile İstanbul tarafına nakletmeyi ve iki sahil halkını merdiven indirip çıkarmadan köprünün üzerine çıkarmayı düşünmekteymiş. Bakan ayni zamanda vapurlarda tek mevki usulünü tatbik edeceğini, bunun için de otomatik bilet makineleri getirteceğini ilâve eylemiştir.

On kuruşluk lüks salonda «Çay kahve!», «Kahve çay!» tekerlemesiyle yolculara kene gibi yapışan çam sakızı kahveciler ne olacak? Mademki müfettiş rolüne çıkmış, Kasım Gülek hazır eli değmişken bizi bunlar-

NEREDESİN EY HULKİ EREN?

E.T.T. idaresinin başına geldikleri gündenberi eski müdür Hulki Ereni dört, hattâ sekiz mumlu fenerle aratan müdür İbrahim Bayboranın idarenin günden güne artan açığına çare bulmak maksadiyle tramvay, otobüs, elektrik, tünel fiyatlarına birer misli zam yapılmasını temin için bu günlerde bir kere daha Ankaraya gideceğini öğrendik.

Bu nakil vasıtalarına para yetiştiremiyen İstanbullular Kıbrıs, Mısır, Merzifon gibi merkepleri ile meşhur yerlerden birer rahvan eşek tedariki çaresine tevessül etmişler ve elektrik masrafına da dayanamıyacakları için hem ziyasından istifade etmek, hem de dertlerine yanmak üzere birer deste yağ mumu tedariki için Zindankapısı ve Asmaaltı mumcularına baş vurmağa başlamışlardır.

■

HAPI YUTTUK!

İngilterede bir tecrübe yapmışlar: 80 tıp talebesi beş gündenberi günde altı hap yutmak suretiyle yaşıyorlarmış. Tecrübe sona erdikten yani bu 80 talebe eşeğini açlığa alıştırmağa çalışan Nasrettin Hocanın tasavvur etmediği âkibete uğramazsa dünya yemek külfetinden kurtulacakmış.

Yaşadığımız asra «sandöviç devri» diyenler var; iki sandöviçi cebine koyan, vaktiyle pıştov gibi patlıcan dolmalar, kazan yavrusu tencerelerle pişirilen helvalarla kıra gidenler kadar kendilerini yemek yemiş farzediyor. Halbuki büyük babalarımızın evlerinde bu sandöviçle kedilerimiz bile doymazdı. Şimdi sandöviçe de hasret kalacağız. Çünkü yemek yerine hap yutturacaklar. Bu hap tecrübesinin ne netice vereceğini bilmiyorum. Fakat bizde böyle şeylere lüzum yok. Çünkü biz senelerdenberi hap yutmadan yaşamaktayız.

RAHGİYAN

Mizah Okuyucularına

SALON mecmuamız bu haftadan itibaren magazin haline girmiştir. Fevkalâde meraklı yazılar. Dedikodular; yalnız fotoğrafla anlatılan bir çapkınlık macerası ,roman, moda. Bütün dostlarımıza tavsiye ediniz.

İŞ

DÖŞENMİŞ
2 EV
Ayrıca
ARSA - PARA
EV EŞYASI
İkramiyelerden istifade için
%4 Faize tâbi
En az 100 Liralık
Bir Küçük Cari Hesap açtırınız.
TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI
Eminönü
Tl. 20042-20048-20051

DENTOSİL

DİŞ MACUNU
Diş etlerini pekleştirir.
Çürümekten korur.

Sayı : 110 — Cilt : 5 FİATI 25 KURUŞTUR 13 Ağustos 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

İktidar rehâveti

SİYASETTE iktidar mevkii politikacıyı çabuk yıprandırıyor. Ümitlerle beklenen, emellerle gelen her hangi bir şahsiyet iktidar mevkiinin yumuşak yaylı koltuğuna gömüldükten pek az sonra gözler süzülüyor, tatlı bir rehavete kendini bırakıyor.

Nerede kaldı o vaatler? Nerede kaldı o icraat?.. «Hani efendim şöyle yapacaktınız... Hani efendim böyle yapacaktınız..» feryatlarına karşı çene kemiklerini çatırdatan bir esneme arasında... «Ha... Evet. Yapılacaktı... Fakat» gibi bir lâf tekerlemesi ile cevap veriliyor.

Eski sadrıâzamlardan Mütercim Rüştü Paşa ma'zül olduğu zaman atar tutarmış; bir gün yakınlarından biri dayanamamış: «Canım efendim! demiş. Bu söylediklerinizi orada bulunduğunuz zaman niye yapmadınız?»

Rüştü Paşanın cevabı:

— Anlatayım... Biz elimizde dürbün, denizin ortasında bir gemiye bakıyoruz. Dümen kırık, yelkenler parça parça... Ha battı, ha batacak. O zaman bağrışıyoruz: «Canım bu gemide adam yok mu? Niçin kurtarmağa çalışmıyorlar?..» Ve bir sandala atlayıp gemiye çıkıyoruz. Bir de ne görelim? Gemidekiler defleri, davulları, dümbelekleri zurnaları almışlar, vur patlasın, çal oynasın eğleniyorlar. «Aman yahu... Ne yapıyorsunuz? Batıyorsunuz... Kurtulmağa niye çalışmıyorsunuz?» diyoruz. Bize: «Ey, çok söylenme... Keyfine bak.» diyorlar. Ve bizi de de kendilerine uyduruyorlar. Bakıyoruz ki kimseye meram anlatmağa imkân yok. Biz de onlarla beraber hındıma başlıyoruz... Netice gördüğünüz gibi oluyor!

MİZAHÇI

RUSYA ROMANYAYI İLHAK ETMEK ÜZERE..

Güldü, oynadı, yerini buldu!

Şampiyonlarımız yurda döndüler

«Mizah» ın sureti mahsusada Rıhtıma gönderdiği hususî muhabir müşahedelerini anlatıyor:

Muzaffer arslanlarımızı yurda getiren vapur Marmaranın berrak maviliği içinde göründüğü zaman insan kalabalığından simsiyah kesilen Rıhtımda evvelâ canlı bir dalgalanma oldu... Ondan sonra binlerce gırtlaktan semaya doğru fışkıran «hoş geldin» naarası limanda top gibi patladı. İstanbul Vliâyeti ve Belediye erkânı kendilerine ayrılan mahalde beyaz keten elbiselerini giymiş oldukları halde bekliyorlardı. Bu resmiler resmiyeti anlatmak için başlarına siyah melon şapka giymişlerdi. Gazetelere güreş hakkında makale yazan muharrirlere de ayrı bir loca tahsis edilmişti. Burada İsmail Habiple Eşref Şefik gösterdikleri büyük heyecanla bilhassa dikkati çekiyorlardı. Bir aralık Eşref Şefik: «Dayanamıyacağım... Yüzerek gemiye gidip bu arslanları sineme basacağım!» feryadı ile kaldırıp kendini denize attı ve geniş kulaçlar atarak vapura doğru ilerlemeğe başladı.

Vapur yavaş yavaş yaklaşıyordu. Fakat bazan birden sağa doğru yaslanıyor, bazan birden burnu sulara gömülecek gibi baş tarafı giriyor, kıç tarafı havaya kalkıyordu. Vapurun bu sallantılı hali halkın hayretini celbediyordu. Nihayet pehlivanları karşılamak üzere gemiye giren Amiral Abidin Daverin elindeki boru ile: «Pehlivanlar! Vapurda müsavat üzere durun... Gemi sıkletinize dayanamıyor!» feryadı meseleyi halletti.

Vapurda bando çalıyor, fakat ayrıca davul zurna dapehlivan havaları yapıyordu.

Birden geminin baş tarafında başına beyaz bir kasket, sırtına keten bir elbise giymiş olduğu halde Burhan Felek göründü. İki eliyle müzikaları susturduktan sonra: «Ben Felek! dedi. Ay am söri... Yani biz geldik hepinize Hav du yu dû!

Vapur rıhtıma yanaşmıştı; merdiven yavaş yavaş indiriliyor; polisler halkın hücumuna nasıl karşı koyacaklarını bilmiyorlardı. Evvelâ yolcular indiler, arkadan sıra pehlivanlara gelmişti; birden halk sıldırdılar; çünkü ağır sıklet şampiyonumuz çıkıyordu. Ahali, tahta parmaklıkları peynir gibi kırdılar; merdivene hücum ederek ağır sıklet pehlivanını bir anda altı okka yaptılar.

Koca Mersinli bu tehacümün içinde akıntıya kapılmış talaş parçası gibi dönüyor, kâh kayboluyor, kâh görünüyor. Etli siması, heybetli gövdesi, iri karnı, kalçaları bir hamur gibi yoğruluyordu. Baş pehlivan bir şeyler söylemek istediği halde anlatamıyordu. Nihayet bir feryat koptu: «Bırakın yahu! Ben Mersinli Ahmet değilim... Ben Recep Pekerim!» Halk, demindenberi kâh omuzunda taşıdığı, kâh karga tulumba, kâh altı okka yaptığı adamın Mersinli olmayıp 7 eylûl kahramanı olduğunu anlayınca altı okkadan vaz geçerek yedi okka yaptılar ve fazla yük olduğunu da görünce al aşağı ettiler.

Halk gülmeden bayılıyordu; bunu gören Abidin Daver, pehlivanlara yardım olması için hemen şapkasını çıkartarak parsa toplamağa başladı.

Felek, tekrar eliyle halka susma işareti yaptıktan sonra:

— Muhterem beylerim, efendilerim! Eksküz mî... Ben Felek Portakaloğlu... Karga tulumba ettiğiniz Mersinli Ahmet değildir. Şampiyon Londradan satın almış olduğu konforlu naylon oturak üstünde - yüzünüze güller - defi hacet buyurmaktadır.

Pehlivanlar merdivenin başında görünmüşlerdi. Herkes birer hediye veriyordu. Saracoğlu Cemalettin evvelki günkü Yeni Sabah'tan bir nüsha vermiş; Halil Lûtfi de,fazla hovardalık ederek yalnız kandilli bir selâm vermekle iktifa eylemiştir.

Pehlivanlar alây-ı-vâlâ (Vâ - Nû alınmasın) ile yola çıkacağı zaman Vâ-Nû «Yalnız pehlivanları değil Feleği de omuzlayın!» diye bağırıyordu.

Dünya gazete muhabirleri pehlivanların etrafını almışlardı. Soruyorlardı.

— Sabahleyin ne yersiniz?

— Zeytin ekmek...

— Öğleyin?

— Ekmek zeytin..

— Akşam ne yersiniz?

— Zeytin ekmek.

— Et yemez misiniz?

— *Fazla açılma boğulursun..*
— *Karım seninle beraber gördü, dönersem bu sefer de o boğar!*

— Et mevsimi gelip et çıktığı zaman yeriz.

O aralık Bodos ağa isminde Karamanlı bir tacir pehlivanlara sarılarak: «Arslanlar bu kuvvet ve kudreti benim zeytinlerden aldı, benim mağazamın zeytininin bir tanesini içine atan hemen tulum tutmağı da unutmamalıdır!» diyordu.

Pehlivanlar, lâzım gelen yerlere çelenkler konduktan sonra güzelce kundaklanacak ve raflara dizileceklerdir.

Halk Partisi güreşçilere seçim işlerinde çalışmağı teklif eylemişse de pehlivanlar gelecek olimpiyada kadar dua ve hava ile beslenmeği tercih ederek beklemeğe karar vermişlerdir.

EMEKLİLER TERFİHLERİNİ BEKLİYORLAR . .

SABRIN SONU.....

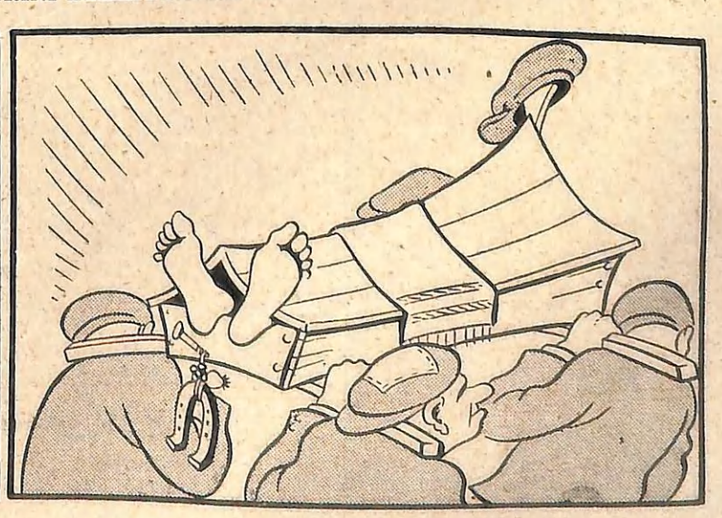

SELÂMETTİR !

Çifte Keramet

Ehalî, havâlî ve vâlî

Bu şirîn beldenin etrâfı hâlîyken ehâlîden
Civârın farkı yokken bir bahâristan-ı hâlîden

Tedârik kılmak istersen kazârâ bir dönümlük yer
Vurur dem tarlanın eshâbı bir fiât-ı gaalîden

Muazzam bir rakam söyler ki sermest eyler insânı
Seçilmiş bir gazel derlerse lâyıktır Gazâlîden

Bu ıssız yerde altınlarla tartılmaktadır toprak
Nedir esbâbı sorsam bir münâsib günde Vâlîden

Ne müşkildir müşarün bilbenandan ahz-ı feyz etmek
Gören yok mâşiyen seyrân ederken Bâbıâlîden

Soyarken halkı bin bir muhtekir şehrin derûnunda
Haberdâr olsun imkân var mı Vâlîmiz havâlîden

Yanar halk ahz ü îtâdan fakat esnâf-ı bî insâf
Basar feryâdı biz yandık deyip buhran-ı mâlîden

Yavuz hırsız çıkar ev sâhibinden baskın elbette
Açıkgöz kimseler çıkmazsa erkândan eâlîden

AKILLI OZAN

Güreşçilere destan

Londrada yiğitler boyunu göstereli,
Parmak ısırdı bize bütün İngiltereli.

Meydanda güreşirken yabanın koçlariyle
Milleti arkasında görürmüş Kurtdereli.

Onun evlâdları da o şekilde döğüştü,
Şerefler kazandılar fermanlı, tezkereli.

Alnımız yükselerek gönlümüz ferahladı
Onlar hasımlarını yerden yere sereli.

Gazanfer gükreyince celâllendi Celâl de,
Yaşar cana can kattı bayrağa şan vereli.

Nasûh da karşısına çıkanı yıktı yere;
Sormadı hiçbirini: Kimin nesi, nereli?

Cümlesinin murada ermesini dileriz;
Başımız göklerdedir biz murada ereli.

Kıymetbilir ırkımız, Ozan, bugün hepsine
Bir ev temin etmeli, kapılı, pencereli.

DELİ OZAN

Erkek — Yüzmeyi ne vakit öğreneceksiniz?
Kız — Kollarınızın arasında oldukça gelecek sene bile şüpheli!

— *Kocan pırlanta gibi adam, niçin yanında getirmiyorsun?*
— *Yüz yirmi kiloluk pırlanta olduğu için koluma takıp gezdiremiyorum!*

— *Hakkını helâl et, ben uzun müddet gelemiyeceğim..*
— *Hayırlı yolculuklar, Amerikaya mı?*
— *Yok canım, kok kömürü almağa gidiyorum!*

Betarz-ı kudemâ

ŞİMDİ

Merd-ü zen tâbi-i fermân-ı havâdır şimdi
Arz-ı ciddiyyet edenler budalâdır şimdi

Bizi, dem çekmededir sanma uzaktan bakarak
Çekilen bâde değil,derd-ü belâdır şimdi

Gelmiyor hayf ki bir türlü ucuzluk, bolluk
Halkı âşüfte eden kaht-ü galâdır şimdi

Sanma İstanbul ahâlisi çeker sade gamı
Yurdumun her yeri mâ'rûz-i cefâdır şimdi

Madrabazlık eden erbâb-ı zekâdan sayılır
Ahz-ü îtâda kazık atma modâdır şimdi

Milletin milyoner olmuş gibidir yüzde beşi
Yüzde doksan beşi bî berk-ü nevâdır şimdi

Gelmeden fasl-ı fahm-ü hatab derdiyle
Yanıyor halk-ı vatan, sanki çırâdır şimdi

Yapılır her şeye günden güne zam üstüne zam
Düşünülmez ki ahâlî fukarâdır şimdi

Bizde normal düşünen bir kafa yok velhâsıl
Kalbur üstündekiler hep ukalâdır şimdi

Nice yıldanberidir sebk-i sebak eylemedik
Okuyup durduğumuz hep o Binâdır şimdi

Ne yapar yüz liracık aylık alan bir me'mûr
En ucuz elbise yüzlerce lirâdır şimdi

Ayda bin tâne papel ücret alan kimselerin
İşi barlarda, plâjlarda safâdır şimdi

Olmıyan şey şu (bakan)larda nedir, dersen eğer
Sana ben söyliyeyim: sâde vefâdır şimdi

Öyle hoş öttü ki İzmitte geçen gün (Saka)mız
Bülbülân reşk ile âh etse revâdır şimdi

Duydum iflâs edivermiş nice vurguncu yine
Diyecek varsa bu eclâfa yuhâdır şimdi

(Usta hırsızlara âguş-ı himâyet açılır
(Atılan mahbese ancak zuafâdır şimdi

Neye yol vergisi erkekten alınmakta acap
Eskiten yolları zira ki hisâdır şimdi

Ne yapar (Râsıd) acap der de sorarlarsa size
Deyiniz şöyle: o meşgul-i gazâdır şimdi.

RÂSID

Çizen: Mustafa ÖZCAN — Londra

(İktibas hakkı mahfuzdur)

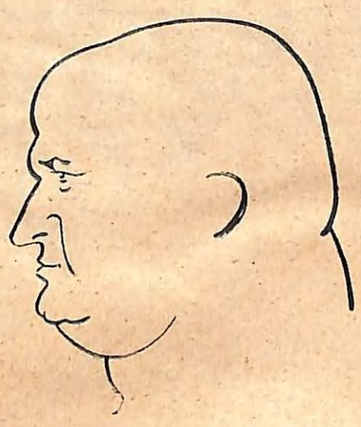

Mersinli Ahmet
Greko-Romen ağırda dünya şampiyonumuz

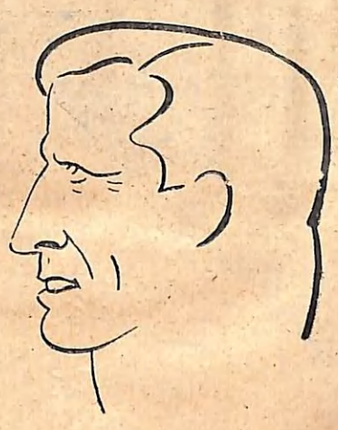

Mehmet Oktav
Greko-Romen

Zapotek
10 bin metrede dünya şampiyonu

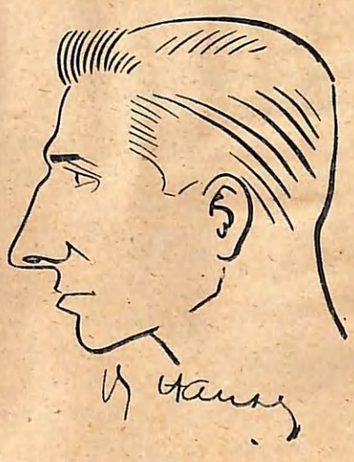

Hansen
800 metre şampiyonlarından

Ben de moderen oluyorum

YAZAN
Refi' Cevat ULUNAY

Artık ben de gençleşmeğe ve modern olmağa karar verdim.

Meselâ şöyle bir aşk vakası düşünelim:

Küçük hanım dantelli şemsiyesini açmış, gron çarşafının kısa pelerininden kıvır kıvır lepiska saçlarını taşırarak, tahrirli iri gözlerini süze süze Mahmut Paşanın Kalpakçılar çarşısından geçiyor; yanındaki bir dudağı yerde, bir dudağı gökte mama dadı kalın saplı şemsiyeyi kolay kullanılır bir halde tutarak hanımını adım adım takip ediyor. İki üç adım arkada bir genç yılan ağacı bastonunun gümüş sapını elinde çevirerek, sivri potinini kaldırımlara iliştirmemek için dandinili bir yürüyüş ile ilerliyor. Kalabalık yerlerde genç kıza sokuluyor. Mama dadıya çaktırmıyarak: «Bir nazarla kalb-i-mecruhumu teşfiye etmez misiniz?» gibi bir cümle sıkıştırıyor. Ondan sonra yeleğinin arasından kırmızı bir ipek mendil çıkarıyor.

Bu vakayı ben şöyle yazacağım:

Nana (Naciye demektir) gri pantalonunun kemerle sıkılmış belinden kuvvetli bir inhina ile çıkıntı yapan kalçalarını çalkalıyarak süratli adımlarla ilerliyordu. Yanından araba ile geçen bir grupa elini salladı. Fofo (Fuat demektir) da nerede kalmıştı? Yürüyen otomobilden bir delikanlı atladı...

— Hello!

— Hello!

İkisi birden — Bay bay!

Beraber plâjın yolunu tuttular. Yolda delikanlı: «Moruktan biraz para kopardım. İstersen birkaç gün için bir gezme yapabiliriz.» Genç kız ellerini çırparak: «Nasıl istersen... dedi; yalnız nişanlıma söyliyeyim de merak etmesin!»

Diğer bir vaka daha:

Büyük Beyefendi kürkünü giymiş koltuğunda oturuyor. Hanımefendi izahat veriyor:.

— İş söz kesimine kaldı. Kızımızı pek beğendiler; Betûl'ümün nesi eksik? Fransızcayı bülbül gibi konuşur; piyanosuna hiç diyecek yok. Damat iç güveysi gelecek. Bizim gibi adamlara çöpsüz üzüm, derler.

Beyefendi — İyi söylüyorsun hanım ama, bir de kızın fikrini sordun mu?

— Aman bey... Ben hiç sorar mıyım? Allah etmesin yüz göz oluruz. Zarafete söyledim; ağzını aramış; tam iki saat uğraşmış, nihayet ağlıya ağlıya dadısına muvafakat ettiğini söylemiş.

— Ne demiş?

— Siz bilirsiniz... demiş.

Bunu da modernleştirince şöyle olur:

Bay, banyo odasında traş oluyordu. Aralık kapıdan Beti kafasını uzattı: «Bonjur! Papa..» «Bonjur güzel Kijiji!»

— Baba... Biz Vedatla ayrıldık...

— Neye?

— Şimdi... Onun yeni Amerikadan gelen arkadaşı var: Rasin. Onunla nişanlanıyorum.

— Tebrik ederim.

— Bugün size gelecek.. Öğleden sonra gezmeğe gideceğiz.

— Güle güle kızım!

Modernleşmek yalnız bununla kalmıyacak. Lisanımı da değiştireceğim. Meselâ benden makale istiyenlere:

— Affedersiniz... Vaktim yok. Çok meşgulüm.

Demiyeceğim. Sadece:

— İş yok, diyeceğim.

Yazım geç kaldığı zaman patron söylenirse o zaman da modernce şöyle söyliyeceğim:

— Boş ver!

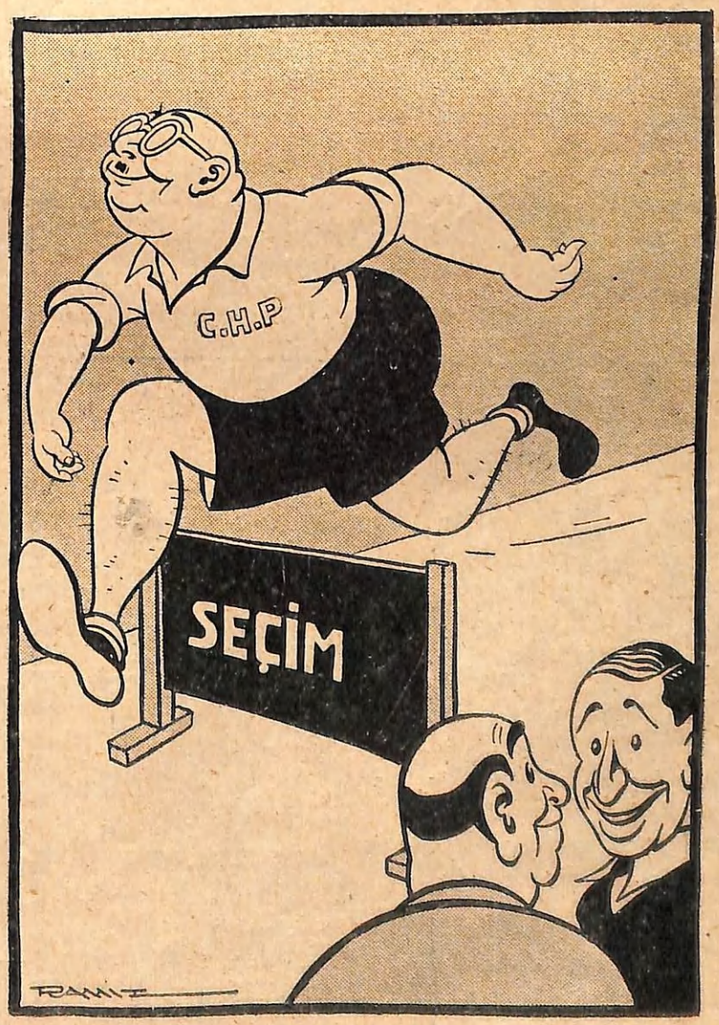

— *Onda bu ayak çabukluğu varken bu sefer de mutlaka kazanacaktır.*

— *İyi amma, geçen sefer ayak çabukluğu ile değil el çabukluğu ile kazanmıştı!*

Bana göre

Düğün'ün kökü

Yazan: Hamdi VAROĞLU

Öz Türkçe bahsi, döndü dolaştı «uydurma dil var mı, yok mu?» meselesine dayandı. Millî Eğitim Bakanı, uydurma terimleri atacağını söyledi. Falih Rıfkı Atay uydurma terim diye bir şey olmadığı yolunda cevap verdi. Ve «savunma» yı misal göstererek tâbir icadında kendisi nasıl bir metod takip ettiğini açıkladı. Hasılı, şimdilik, uydurma terim vardır diyen mi uyduruyor, yoktur diyen mi, belli değil. Hoş, hangi kelime uydurmadır, hangisi değildir diye bir arama tarama yapılsa, işin içinden çıkmak epey zor olur.

∴

Bunu bir tarafa bırakalım. Dikkat ediyorum, bazı kimselerde ,son zamanlarda, kelimelerin kökünü araştırma merakı peyda oldu.

Bugün arama tarama meraklıları, aralarında bir cemiyet kurmuşlar. Haftada bir gün toplanıyorlar, alfabe sırasiyle tertip ettikleri listede yazılı kelimelerin köklerini arıyorlar. Rivayete göre bazan da buluyorlarmış. Aralarına girmek zor.

Reisin tam başı ucunda bir levha asılı. Kendimi semai kehvesinde sandım. Levhada şu beyit var:

Ukalânın biri sormuş dil'e: «Benden ne dilersin?»

— Sen asıl söyle demiş o: «Dile benden ne dilersin?»

Oturum açıldı. O günkü ruznamede «düğün» kelimesi varmış. Onun kökünü arıyacaklardı. Müzakere başladı. Azadan biri, ilmî araştırmalarının neticesini hülâsa etti.

— Düğünün aslı duyun'dur. Davul, zurna, çalgı ile başlıyan düğünlerden ötürü böyle demişler. Ey ahali duyun da gelin, demek istiyorlar yani.

Buna itiraz edenler oldu. Münakaşa hararetlendi. Meşhur şişmanlarımızdan biri de oturumda hazır bulunuyordu. Yutkundu, kalktı:

— Efendim, bendenizin tetkikatıma göre düğünün aslı doyun olması icap eder. Malûmu ihsanınız düğünlerde, efendime söyliyeyim, terbiyeli düğün çorbası, lebalep dolu sahanlarla düğün etleri, ondan sonracıma efendim, lebalep dolu taslarla âlâ et suyuna pişmiş pilâvlar, zerdeler yenir ya... İşte ondan dolayı, düğünün aslı tıka basa yeyin de doyun...

İtiraz sesleri yükseldi. Azadan, kara gözlüklü bir zat el kaldırdı. Reis sözü kendisne verince ayağa kalktı, konuştu.

— Efendim, ben bu düğün meselesini, üç senedenberi esasen incelemekteyim. Ayni zamanda nefsimde tecrübe ile sabit bir hâdise dolayısiyle yaptığım bu incelemelerin sonunda, düğünün dövmek kökünden geldiği neticesine vardım. Anadoluda, düğünlerde davul çalınır. Bir de güvey, gerdeğe girerken, ahbapları sırtına yumruklar indirirler. İşte düğünün aslı buradandır. Davul dövün, damadı dövün emri hazırının kısaltılmış şekli. Anadoluda evlendim, bilirim.

Bu izahatın biraz akla yakın göründüğü, hazır bulunanlardan hiç kimsenin itiraz etmemesinden anlaşıldı. Fakat bir kişi daha ayağa kalktı.

— Yanlış, dedi, külliyen yanlış. Düğün dövmek kökünden değil, dövünmek kökünden gelir. Emri hazırdır ama, cemi değil müfrettir. Düğün halkına değil, damada hitap eder. Dövün, saçını başını yol damat! demek ister. İşte düğünün kökü budur.

Salonda müthiş bir alkış tufanı koptu. Düğün'ün kökü dövün olduğunu bulan evli üyeler bu izahı kabul ettiler.

KADINLAR ARASINDA DA GÜREŞ MERAKI BAŞLADI..

— *Kocan pehlivan galiba, bu oyunları o mu öğretti?*
— *Hayır, dün tramvayda öğrendim!*

Pehlivanlarımız hasımlarını kördüğüm etti, halk da bayram düğün etti!

Çömezin Röportajları:
110
Güreşçilerle Konuşuyor..

Çizen: RAMİZ

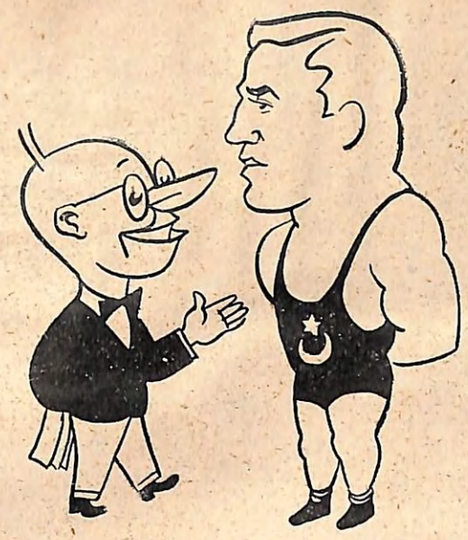

Çömez — Nasıl, istikbaliniz temin edildi mi?

Gazanfer Bilge — Evet, güzel bir istikbal merasimi hazırlandığını duyduk!

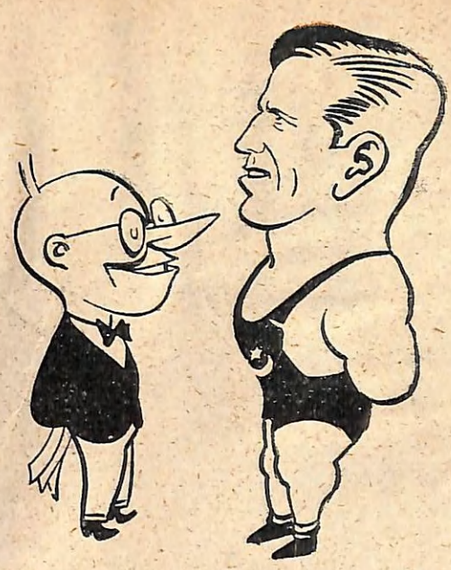

Çömez — Kuvvetinizi neye medyunsunuz?

Mehmet Oktav — Zeytinlerimizdeki vitamine!

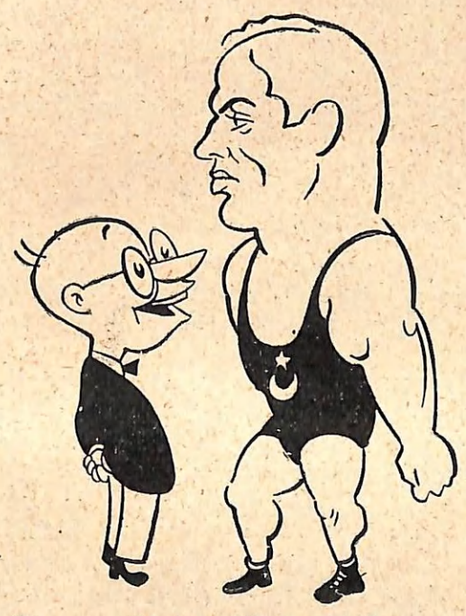

Çömez — Siz bu milletin vekillerisiniz...

Celâl Atik — Zannetmem, çoğumuz serbestte kazandık!

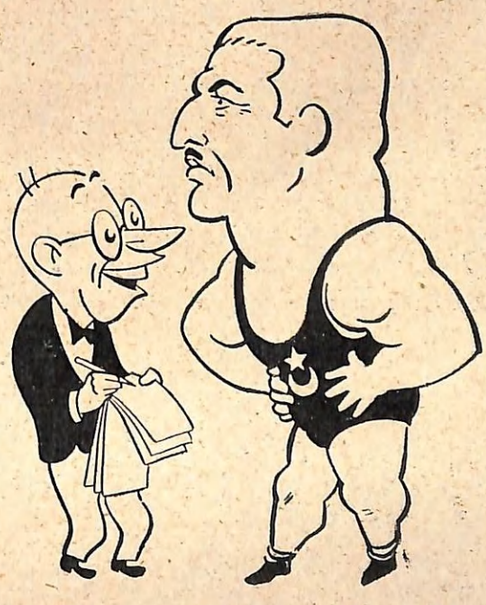

Çömez — Ecnebilerin sizin gibi güreş idmanları neden yoktu?

Muhlis Tayfur — Tramvayları yok da ondan!.

Çömez — Sizin yenemiyeceğiniz hiç bir şey yoktur..

Halit Palamur — Vardır, hayat pahalılığı!

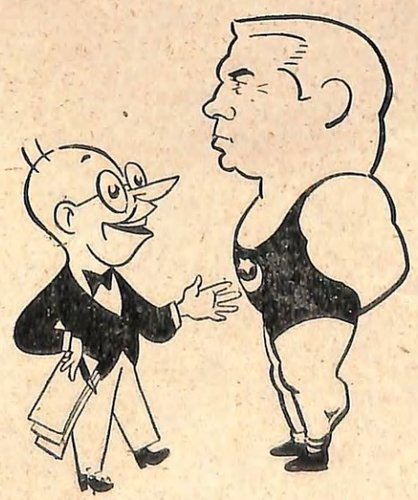

Çömez — Halk sizi omuzlarında taşıyacak..

Yaşar Doğu — Halkın yükü kâfidir. Bir de biz yük olmıyalım!

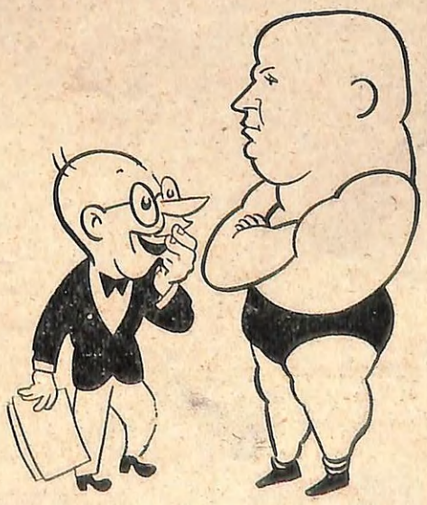

Çömez — Pehlivanlarımıza birer ev alınırsa sevinir misiniz?

Mersinli Ahmet — Elbette, ortaya bir gecekondu mahallesi daha çıkacak demektir!

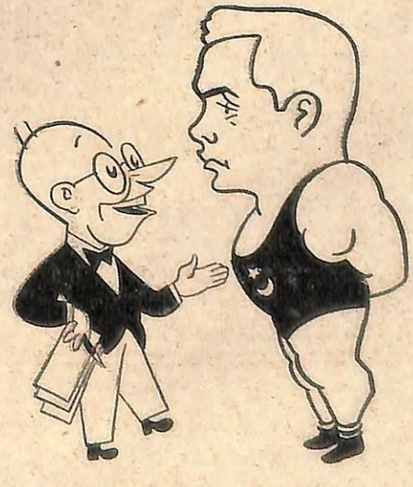

Çömez — Kazançtan göğsünüz kabardı mı ?

Kenan Olcay — Evet, biraz da cüzdanımız kabarsa iyi olacak!

Hikâye

idrojen V. S.
Yazan
HAVA

Şu kırkyalan Cemil, bir ayak üstünde hakikaten kırk yalan uydurur ama, öyle tatlı tatlı dinletir ki, insanın yalanı seveceği gelir.

Bu sefer benim sual sormama meydan kalmadan, kendiliğinden anlattı.

— Şu dakikada nereden geldiğimi imkânı yok tahmin edemezsin, kardeşim. Hasta tedavisinden. İnanmıyacaksın ama, vallahi de doğru söylüyorum billâhi de! Dün geceden beri doktorluk ediyorum. Şahendenin evinde..

Evet azizim, nihayet Şahendenin evine girmeğe muvaffak oldum. Oldum ama, neye yarar?

Barıştıktan sonra; bütün ısrarlarıma rağmen benimle hiç bir yere gelmek istemiyordu. Nihayet dün gece için evinde bir randevu kopardım. «Kocam bu gece eve gelmiyecek, saat sekizde seni beklerim» demişti.

Kocalı kadının evine gitmek, bir nevi fare kapanına bile bile girmek demektir ama, aylarca süren iştiyak ,bende böyle şeyleri düşünecek takat bırakmamıştı.

Zili çalmamla kapının açılması bir oldu. Şahende bütün güzelliğiyle, bütün ihtişamiyle karşımdaydı. Ne kadın yarabbi!

Beni görür görmez, âdeta apartımanın her tarafından işitilmesini ister gibi yüksek sesle:

— Nerede kaldınız, sizi dört gözle bekliyorum, doktor bey! dedi. Dört gözle beklemesi hoş bir şey, ama «doktor bey» neciydi?

Şahende kapıyı kaparken kulağıma, telâşlı bir fısıltı halinde:

— Bozma, dedi, kocam evde, hasta; sen doktorsun; muayene edip ilâç vereceksin; sonra anlatırım.

İtiraza vakit kalmadı. Şahende hem yürüyor, hem yüksek sesle:

— Buyurun, doktor bey, bu odada. Galiba zehirlenmiş. İkindi üstü bir şerbet içmiş. Gasyan etti, ama hâlâ sancısı var... diyordu.

Beni bir yatak odasına soktu. Karyolada, yüzü kireç gibi bembeyaz bir adam yatıyor, kıvrım kıvrım kıvranıyordu. Ben pek az hastalanırım, bilirsin. Onun için, muayene hakkında fikrim pek azdır.

Adamın nabzını tuttum, sol elime de saatimi aldım. Nabzın yerini de bulamadım. Sonra, göğsünü dinledim. Eğer benim bu iki muayeneme itibar etmek lâzım gelseydi, hastanın defnine ruhsat vermek icap edecekti. Galiba, yanlışlıkla, bileğin sol tarafını tutmuş, göğsün de sağ tarafına kulağımı yapıştırmışım. Maamafih kendimi tuttum, vazifemi sonuna kadar yapmağa karar verdim.

— Mühim bir şey değil, hanımefendi, dedim. Hafif bir mide bozukluğu. Maamafih, bir doktor getirtseniz fena olmaz.

Şahende, kaşını gözünü oynattı. Doktor ben olduğumu unutuvermiştim. Kırdığım potun ağzımdan çıkar çıkmaz farkına varmıştım. Tamir edeyim dedim.

— Yani, bir konsültasyon yaptırtmak lâzım...

Şahende tekrar kaşını kaldırdı, gözünü çarpıttı. Bir çam daha devirmiştim.

Doktorların, ceplerinde daima başlıklı reçete kâğıtları ve mürekkepli kalemleri bulunduğunu aklıma bile getirmeden, Şahendeye döndüm:

— Hanımefendi ,bana bir kalem, bir de kâğıt verir misiniz? dedim.

Şahende istediklerimi getirdi. Aklıma ne kadar ilâç ismi geldiyse, hepsini yazdım. Bikarbonat dö sut, tentürdiyot, aspirin, antipirin, ültraseptil, termojen, idrojen, oksijen, purjen, kurdeşen, diyojen... Kâğıtta yer kalsaydı hırsımı almak için daha yazacaktım. Hırsımı diyorum, çünkü birdenbire, işin farkına varır gibi olmuştum. Şahende benimle alay ediyordu. Kocası belki hakikaten hastalanmıştı. Fakat, kapıyı açtığı zaman bunu haber verip beni savmak dururken, bana doktor rolü oynatıp sıkıntıdan terletmesi, biraz intikama benziyordu. Derhal kararımı verdim. Evvelki gafları fersah fersah geride bırakan muazzam bir gafla ben de ondan öç alacaktım. Reçeteyi uzattım:

— Bu ilâçları hemen yaptırın, dedim. İlâçlar gelir gelmez, termojeni oksijende ıslatıp göğsüne yapıştırırsınız. İdrojeni vücudüne sürer, purjeni yuttursunuz. Ültraseptil de dahil bütün ötekileri bir halita yapar, kel takkesi gibi başına geçirirsiniz. Ayağına hardal yakısı, sırtına keten tohumu, karnına sıcak su, boş böğrüne pehlivan yakısı, gözlerine sürme, yanaklarına allık... Reçetede yazılı diyojeni de koynuna koyarsınız... Kurdeşen zaten kendiliğinden gelir... Haydi Allahaısmarladık.

Kendimi kapıdan dar attım. Hastanın, korkudan büyüyen gözlerini hâlâ görür gibi oluyorum. Beni deli zannettiği muhakkak. Fakat Şahendenin hali sonra nice oldu, onu bilmem...

— *Oğlum, benden sana baba nasihati: Hayatta düşersen daima toprağa sarıl..*
— *Haklısın baba, hiç olmazsa ne yaşar, ne de ölürüm!*

FIKRALAR

TETKİK MEVZUU

Geçen akşam bir toplantıda fazla yaşlı fakat fazla şatafatlı bir hanımefendi bir aralık, ev sahibine yaklaştı:

— Şu karşıdaki adam kim? diye sordu. Akşamdanberi benden gözünü ayırmıyor. Her hareketimi ayrı ayrı takip ediyor..

Ev sahibi, onun gösterdiği tarafa baktı:

— Ha, o mu? Meşhur akıl doktoru Fahreddin Kerimdir! dedi.

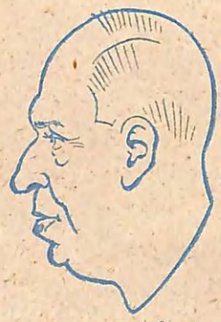

NAMUSLU ÂZA

Nedim Akçaer bir akşam evine dönerken Sirkecide eski bir ahbabına rastladı. Adamın burnunun ucunu görecek hali yoktu.

Nedim Akçaer:

— Nereye böyle? diye sordu.

— Yeşilay merkezini arıyorum...

— Aza mı yazılacaksın?

— Hayır, istifa edeceğim!

SIRA İLE

Tütün ihracatçısı Mehmet Kavala arkadaşının yazıhanesinde iki güzel daktilo görmüştü: Bir aralık, onun kulağına eğilerek:

— Vallahi aşkolsun sana, birader, dedi. Böyle iki güzel daktilo ile bir arada nasıl çalışabiliyorsun?

Ötekisi, gülümsiyerek cevap verdi:

— Kolay: Her gün birine izin veriyorum.

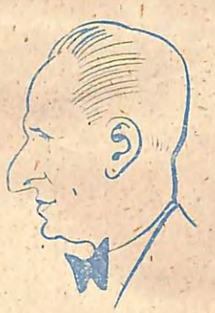

PAHA BİÇİLMEZ

Markiz Pastanesi sahibi A. Çakır yolda arkadaşına rastgeldi. Selâm verdi, elini sıktı, hatırını sordu:

Arkadaşı:

— Sorma birader, diyordu. Başımdan öyle şeyler geçti ki! Karımla geçinemiyordum, boşanma davası açtım. Aylarca mahkemelerde sürttüm, avukat parası verdim. Nihayet boşandım ama, bana da epey paraya patladı. Tuhaf değil mi: Boşanmak insana evlenmekten de pahalıya mal oluyor.

A. Çakır gülümsedi:

— Tabii değil mi ya! Kıymeti daha fazladır da onun için.

VERMEYİNCE MABUT

Talihten bahsediyorlardı. Herkes başından geçen talihlilik ve talihsizlik vakalarını anlattı, bitirdi, sıra Muammer Karacaya geldi. O, bütün anlatılanları, köşesinden, alaylı bir tebessümle dinlemişti.

Nihayet, başını sallıyarak:

— Bendeki talihsizlik kimsede yoktur, dedi. Bir kere, iki arkadaş bir kızı seviyorduk. Bir türlü paylaşamıyorduk. Nihayet karar verdik: Zati Sungura götürüp destere ile ortadan ikiye kestirecektik. Dediğimiz gibi yaptık. Fakat ne oldu, biliyor musunuz? Bana kızın konuşan, yiyip içen tarafı düştü!

TADI BAŞKA

Turgut Demirağ otomobil almıştı. Arkadaşı:

— Hızlı gittiğin için hiç ceza yedin mi? diye sordu.

Dinliyenlerden Şakir Sırmalı atıldı:

— Hayır ama, belki ileri gittiği zaman tokat yemiştir!

ÇETREFİL

Doktor Ali Mazhar Pamir eczaneye girdi:

— Bana bir tüp, salisilik asit, monasetic acidester verir misiniz? dedi.

Eczanedeki çıraklar, kalfalar birbirlerine bakıştılar. Nihayet ustaları muammayı halletti:

— Yani aspirin mi istiyorsunuz? diye sordu.

Profesör:

— Evet! dedi. Şu ilâcın ismini bir türlü aklımda tutamam...

BAROMETRE

Ulunay trende Asım Us'un karşısına oturmuştu. Us, anlatıyor, anlatıyor, sonra ikide bir:

— Kızıltoprağa geldik mi? diye soruyordu.

Ulunay her seferinde:

— Hayır, diyordu. Merak etmeyin, gelince haberiniz olur.

Asım Us sordu:

— Nasıl haberim olur?

Ulunay cevap verdi:

— Yüzüme bakarsınız, rahat bir nefes aldığımı görürseniz anlayın ki Kızıltoprağa geldik..

PİYANO

Hazım Âtıf Kuyucak bayramda bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Ev sahibi, hoş-beşten sonra, kızına döndü:

— Hadi yavrum, dedi. Amcana biraz piyano çal da dinlesin.

Kız çalmaya başladı. «Amca» da dinlemeye mecbur kaldı. Fakat, küçük piyanist, piyanodan öfkesini alamıyor, vurdukça vuruyordu. Nihayet itiraf etti:

— Çalınması çok zor bir parçadır bu!

Hazım Âtıf güldü:

— Merak etme yavrum, dedi, dinlemesi daha zor!

TAŞI GEDİĞİNE

Karı koca kavga ediyorlardı, bitişik odadan işittik:

Kadın — Senin ne ahmak, ne sersem adam olduğunu evlendikten sonra anladım...

Erkek — Aptallığına doyma! Benim ne sersem adam olduğumu sana talip olduğum zaman anlaman lâzımdı...

SAYI : 110

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

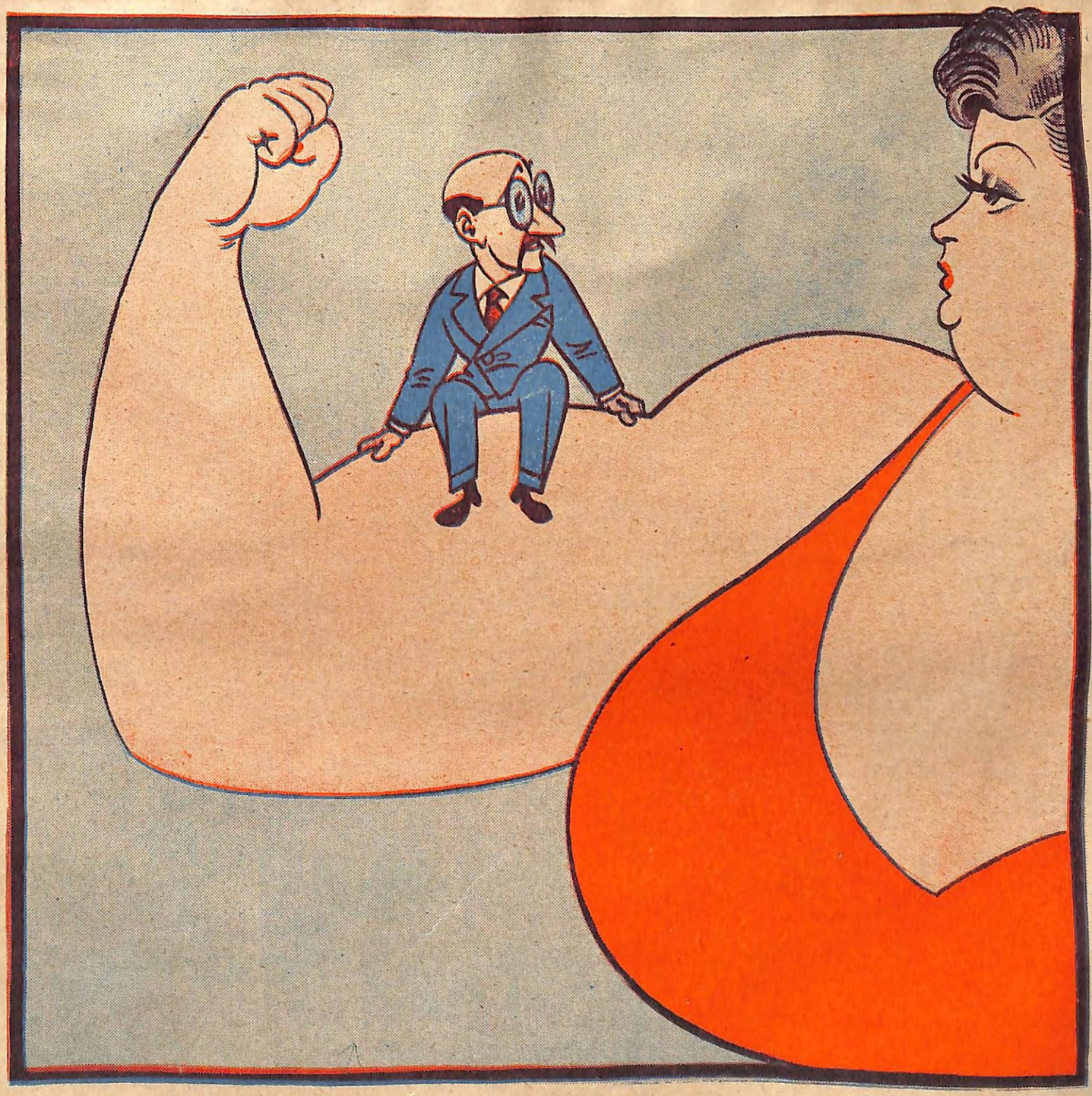

Tombul Teyze — Nasıl, Türk bazusunun kuvvetine iman ettin mi?
Sıska Dayı — Aman karıcığım, ona ben herkesten evvel secde etmiştim!

T.T POSTASI

Çeşmemeydanı: Yalçın Özbilek,

S — Sayın Teyzeciğim,
Londra Olimpiyadında dünyaya şan veren arslan yavrularımız sizin neslinizden olduğu muhakkak.. Bu arslanlar yakında yurdumuza dönecekler, sizden büyük olmasın muazzam merasim yapılacak bu törende siz de bulunacak mısınız?

C — Sayın yavrum, maalesef bu şerefli merasimde bulunamıyacağım. Çünkü yavrularımın hakkını yemek istemem.. Halk beni de şampiyon zannedip başlarına taç etmeğe kalkarsa çocuklar mahzun olurlar. Baki selâmlar!